

ת"פ 13247/04/17 - מדינת ישראל נגד פ ב - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

14 מרץ 2018

ת"פ 13247-04-17 מדינת ישראל נ' ב

בפני כב' הסגנית נשיאה נגה שמואלי-מאיר

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד לי גורמן - נוכח

נגד

פ ב - נוכח

ע"י ב"כ עו"ד ז'אנה זייצב - נוכח

המאשימה

הנאשם

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בכתב האישום המתוקן, הנאשם הינו אחיינה של המתלוננת, ילידת 1940, ובמועדים הרלבנטיים לכתב האישום התגוררה המתלוננת בביתו של הנאשם יחד עם בת זוגו ושתי בנותיה הקטנות. וכך, ביום 02.04.2017 בשעה 14:00 או בסמוך לכך, ניטש ויכוח בין בתה של בת זוגו של הנאשם בת ה-12 לבין המתלוננת - על רקע טענתה של הלה כי המתלוננת פיזרה בגדים מלוכלכים ליד הארון שלה בחדר השינה. בנסיבות אלה, המתלוננת הסבירה כי לא היא עשתה זאת. או אז, הנאשם לקח חגורה והחל להכות במתלוננת תוך שהוא מצליף בה באמצעות החגורה בחוזקה מספר פעמים בחלקי גופה השונים, בירך ביד ובמרפק. כתוצאה מכך, נגרמו למתלוננת חבלות בדמות המטומות גדולות ביד שמאל ובירך שמאל וכתוצאה מכך היא אושפזה בבית החולים. עוד נטען כי במהלך שהותה של המתלוננת בביתו, אחז הנאשם בייפוי כוח על חשבונה בבנק ובמסגרת ניהול משק בית משותף העביר הלה את כספיה לחשבונו תוך שהותיר לה תקציב חודשי בסך 50 ₪ בחודש.
2. הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו, הורשע בעבירה של **תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש**, לפי סעיף 368(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").
3. הצדדים לא הגיעו להסכמות בעניין העונש, ולבקשת ההגנה הנאשם הופנה לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו, תוך שהמאשימה הצהירה כי עמדתה העונשית היא למאסר בפועל. בעניינו של הנאשם התקבלו שני תסקירים של שירות המבחן, שליליים במהותם, ובסופם המלצה להשית עליו ענישה מוחשית ומרתיעה. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים אלה, לבד מלציין כי הנאשם מסר לשירות המבחן כי מלבד האירוע המתואר בכתב האישום לא נהג באלימות כלפי המתלוננת; מעשיו נבעו מתחושת חוסר האונים שחש למול תפקודה וקשייה של המתלוננת; לצד אלה, הנאשם הביע צער על מעשיו ומסר כי אין הסבר שיכול להצדיק את התנהגותו הפוגענית. שירות המבחן התרשם כי מן הנאשם נשקפת מסוכנות להישנות התנהגות אלימה. להערכתו זו הגיע השירות תוך שלקח בחשבון את הנתונים הבאים: העובדה כי חרף הצהרתו של הנאשם לפיה, הוא מבין שמעשיו כלפי המתלוננת אינם תקינים הרי שהלה מבטא עמדות קורבניות באשר למצבו וכי לשיטתו ההליך המשפטי בעניינו אינו מידתי וצודק; ההתרשמות לפיה, הנאשם אינו לוקח אחריות מבחינה מוסרית וערכית על המיוחס לו ומתקשה לגלות אמפתיה כלפי המתלוננת ומביע עמדות אנטי ממסדיות המציגות אותה באור שלילי; ההתרשמות לפיה, הנאשם מצהיר הצהרות חיצוניות בלבד ומוסר מידע מגמתי שנועד לסייע לו ולהקל בעונשו; ומההתרשמות לפיה קיים פער בין המידע שהלה מסר לבין המידע שהתקבל מגורמי הטיפול במתלוננת ומגורמי הטיפול בקבוצה הטיפולית בה הוא משולב המובילים

למסקנה כי הנאשם הינו בעל דפוסי התנהגות תוקפניים וצורך בשליטה. משכך, הביע השירות ספק באשר לנכונות כנה מצדו של הנאשם להשתלב בטיפול ולהפיק ממנו תועלת.

בהינתן כל האמור, שירות המבחן נמנע מלבוא בהמלצה שיקומית בעניינו של הנאשם, ותחת זאת המליץ על השתת הענישה שפורטה בתחילת הדברים.

למעלה מהצורך יצוין כי בהמשך לבקשתה של הסגורית כי תיבדק טענת גורמי הרווחה שמצאה ביטויה בתסקיר שירות המבחן, לפיה הנאשם עשה שימוש בכרטיס האשראי של המתלוננת, משך כספים מחשבונה וכתוצאה מכך גרם לה לחובות כבדים אשר הובילו לכדי עיקול חשבונה (טענה עליה חלק הנאשם) - שב שירות על הדברים בתסקירו המשלים מיום 14.01.2018 וציין כי לאור המסמכים החסויים שהוצגו בפניו נותר הרושם כי במשך השנים נהג הנאשם במתלוננת באלימות כלכלית ורגשית תוך שהמתלוננת פתחה תלות כלפיו וחששה להתלונן כנגדו.

כך או כך, והגם שהמדובר במושכלות ראשוניים, אעיר כי בבואו של בית המשפט לגזור את עונשו של הנאשם, **אתייחס אך ורק למיוחס לנאשם בכתב האישום המתוקן.**

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

4. המאשימה עמדה על הערכים המוגנים שבהם פגע הנאשם ועל הנסיבות שנלוו לביצוע העבירה. בייחוד, הפנתה לעובדה שהנאשם ניצל את פער הכוחות בינו לבין המתלוננת קשישה ילידת 1940 ותקף אותה בעוצמה וכמה פעמים באמצעות הצלפת חגורה בחלקי גופה השונים ועל רקע ויכוח סתמי; לחבלות שנגרמו למתלוננת כתוצאה מתקיפה זו (הוגשו תמונות המתעדות את החבלות - **סומן ת/2**); ולעובדה שהלה אושפזה בבית החולים למשך מספר ימים ונזקקה לקבל טיפול רפואי. בהמשך, באת כוח המאשימה הפנתה את בית המשפט לפסיקה שונה, ועתרה לקבוע מתחם עונש כולל הנע בין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 3 שנות מאסר, ולגזור את עונשו של הנאשם ברף הבינוני-גבוה של המתחם וזאת לצד ענישה נלווית בדמות פיצוי, קנס, מאסר מותנה והתחייבות. המאשימה הפנתה עוד להתרשמותו השלילית של שירות המבחן ולכך שהנאשם לא עבר כל הליך טיפולי המצדיק סטייה לקולא מהמתחם.

5. מנגד, באת כוח הנאשם חלקה על מתחם העונש ההולם אשר הוצג על ידי המאשימה, וטענה כי על המתחם לנוע בין 6-18 חודשי מאסר וכי יש למקם את עונשו של הנאשם ברף הנמוך של המתחם ולהשית על הנאשם 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות. כנימוק לכך, הפנתה הסגורית, בין היתר, לנסיבות חייו של הנאשם; הטיפול המסור של הנאשם במתלוננת; העובדה כי המתלוננת יפתה את כוחו של הנאשם לטפל בכספיה שכן לא ידעה לעשות זאת בכוחות עצמה; לכך שעמדת שירות המבחן השלילית הושפעה מעמדתם המגמתית של שירותי הרווחה כלפי הנאשם; לכך שהנאשם לא שולב בהליך טיפולי חרף רצונו בשל אותה עמדה מגמתית; וכי העובדה כי זו הסתבכותו הראשונה של הלה בפלילים מלמדת על העדר מסוכנותו בניגוד להתרשמותו השגויה של שירות המבחן.

6. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", הביע צער על מעשיו; ציין כי לא היה צריך לנקוט כלפי המתלוננת באלימות וכי הוא אינו תוקפני כלפיה; הסביר כי האירוע מושא כתב האישום הינו אירוע נקודתי וכי יש לו עדים רבים אשר יכולים להעיד על יחסו למתלוננת והדברים שעשה למענה; עוד הפנה הלה לתקופה הממושכת בה הוא נתון בתנאים מגבילים ולכך שעמד בהם ככתבם וכלשונם; וביקש מבית המשפט להתחשב בו ולא להשימו מאחורי סורג ובריח ותחת זאת להשית עליו ענישה כלכלית.

ג. דיון והכרעה

ג1. קביעת מתחם העונש ההולם

7. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא עיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

8. **הערכים החברתיים המוגנים** שנפגעו כתוצאה ממעשי האלימות הפיזית של הנאשם כלפי המתלוננת, הינם שמירה על שלמות גופו, שלומו וביטחונו של הפרט. פגיעה זו אף מתעצמת, עת עסקין בעבירות אלימות אשר הופנו כנגד קשישים, וזאת בשים לב לחולשתם ופגיעותם.
- אודות חשיבותו של הערך המוגן ניתן ללמוד מעיון בסעיף 368(א) לחוק העונשין, שם מצא המחוקק לקבוע עונש כמעט כפול מזה הקבוע לצד עבירת התקיפה הגורמת חבלה של ממש שמופנית כלפי מי שאינו "זקן", וזאת לצד ציווי לפיו בהיעדר טעמים מיוחדים, יש להשית על המורשע בעבירה זו עונש מאסר בפועל. כן יפים לעניין זה דבריו של כב' השופט (כתוארו אז) א' רובינשטיין בע"פ 2163/05 **דג'מיל אלייב נ' מדינת ישראל**, (15.05.2005):
- "כסדום היינו, לעמורה דמינו" (ישעיהו א', ט') חברה שבה תחושת הביטחון האישי של בניה ובנותיה, ובמיוחד החלשים שבהם, כגון קשישים, מעורערת - זקוקה לשיקום ולחיזוק, כדי שתחושה ראויה תשוב על כנה. זו תפיסת החוק והסדר, law and order, שתושבי המדינה מצפים לה ומייחלים כי רשויות הממשל יתנו לה מענה ופתרונות. בית המשפט הוא אחת הכתובות ההכרחיות לציפיה זו. אין בידו ארנק של תקציבים לחיזוק הביטחון האישי, אך יש בידו חרב שבמקרים המתאימים עליו להניפה, היא חרב הענישה."**
- אמנם בעניין שלעיל דובר בנאשמים אשר ביצעו עבירות חמורות מאלה שביצע הנאשם שבפניי, אך הרציונל העומד מאחורי דברים עקרוניים אלו יפה גם לענייננו. לפסקי דין נוספים שבהם עמד בית המשפט העליון על חשיבות ההגנה על קשישים וחסרי ישע, ראו ע"פ 5213/06 **יצחק וונדמו נ' מדינת ישראל**, (09.05.2007); וע"פ 7961/07 **מדינת ישראל נ' אריק שכטר**, (19.03.2008).
9. לאור הנסיבות שנלוו לביצוע העבירה, כפי שאלה יפורטו בהמשך, ובייחוד לנוכח אופיו של מעשה האלימות שהופנה מצדו של הנאשם כלפי המתלוננת, מצאתי כי במקרה הנדון **מידת הפגיעה בערכים המוגנים הינה ממשית.**
10. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות **בביצוע העבירה**, נתתי דעתי בראש ובראשונה לאופייה של האלימות אשר הפעיל הנאשם כלפי המתלוננת. בייחוד, בית המשפט רואה בחומרה יתירה את העובדה כי הנאשם הכה את המתלוננת והצליף בה **בעוצמה** באמצעות **חגורה במספר הזדמנויות באזורים שונים בגופה**: בירך, ביד ובמרפק, ולדידי המדובר באלימות המצויה ברף חומרה גבוהה. כן נתתי דעתי לחבלות שנגרמו למתלוננת כתוצאה ממעשיו של הנאשם, כאשר גם כאן, עסקין בחבלות בחלקי גופה השונים של המתלוננת ושאינן של מה בכך. יוער כי בשלב הטיעונים לעונש, הוגשו לבית המשפט תמונות המתעדות חבלות אלו. מאחר ובשלב הצגת ההסדר הצהירה המאשימה כי היא מתעתדת להגיש התמונות בשלב הטיעונים לעונש תוך שההגנה לא התנגדה להגשתן (ראו פסק דינה של כב' השופטת ע' ארבל ברע"פ 9718/04 **מדינת ישראל נ' טאלב נוארה**, (25.11.2007), לא מצאתי להידרש לשאלת קבילותן של ראיות המוגשות בשלב הטיעונים לעונש ושבאות **להמחיש** את הנסיבות שנלוו לביצוע העבירות (לגישות השונות בעניין זה, ראו למשל מצד אחד ת"פ (מחוזי באר שבע) 30590-09-11 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (04.03.2012); ומצד שני, ת"פ (מחוזי חיפה) 41490-03-13 **מדינת ישראל נ' ראד טלאב**, (29.05.2014)). מה גם, שבמקרה הנדון אף אינני נזקקת לתמונות האמורות, ודי לי בתיאור החבלות כפי שהוא מופיע בכתב האישום המתוקן, המדבר בעד עצמו. זאת ועוד, במקרה הנדון הנאשם הכה את המתלוננת שהינה קשישה בגיל מתקדם בכל חלקי גופה ויש בכך כדי להעצים את פוטנציאל הנזק אשר עלול היה להיגרם כתוצאה מהאלימות שנגקטה כלפיה, ואף כדי ללמד אודות קשיות הלב של הנאשם, כאשר נדמה שאך בנס לא נגרם נזק חמור בהרבה מזה שנגרם בסופו של יום. עוד ולחומרה, נתתי דעתי לפער הגילאים שבין המתלוננת לנאשם; ולמיהותה של המתלוננת, שהיא דודתו של הנאשם.
11. עוד יש לשקול את העובדה כי הנאשם בחר לנקוט בבריונות ובאלימות קשה, אלימות שהדעת אינה יכולה לסבול שתופנה כלפי קשישים - והכול בשל ויכוח שבמהותו הינו סתמי גרידא. לצד האמור, לא נעלמה מעיני העובדה כי למעשיו של הנאשם לא קדם תכנון מוקדם, ונדמה כי אלה בוצעו מתוך התפרצות כעס ספונטנית ובעידנא דריתחא. זאת ועוד, ואף מעבר לנזק הפיזי שנגרם למתלוננת, יש ליתן את הדעת לכך שהעבירה בוצעה בנוכחות

- בתה של זוגתו של הנאשם שהינה קטינה כבת-12, מה שמוסיף ממד של חומרה למעשים. שכן, בנסיבות כאלה, מעבר לכאב הפיזי שנגרם למתלוננת, הרי שיש לשער שהנאשם אף גרם לתחושות של בושה, השפלה ועגמת נפש, הן למתלוננת והן לקטינה, אשר יש להניח כי נאלצה לצפות בו בעודו מצליף בחגורתו במתלוננת הקשישה וגורם לה לחבלות בחלקי גופה השונים. יתר על כן, אודות הנזק שנגרם למתלוננת ברמה הנפשית, אף ניתן ללמוד מהעובדה שזו נאלצה להעתיק את מקום מגוריה במגורי קבע במסגרת מוסדית בצו חירום כפי שעולה מהאמור בתסקיר מיום 19.12.2017.
12. עוד אציין, כי מ"מבט על" על האירוע בכללותו, מצטיירת בעיניי תמונה מטרידה המשקפת התנהגות עבריינית, המאפיינת את דרכם של בריונים, בה הנאשם בוחר לקחת את החוק לידיים ופוגע פיזית ונפשית במתלוננת הקשישה תוך מעבר על הציווי האנושי הבסיסי של והדרת פני זקן. כמכלול, צריכה התנהגות אכזרית זו המשקפת אטימות לגורלו וסבלו של האחר, חסר הישע, להישקל עובר לקביעת מתחם העונש ההולם.
13. יוער כי בשלב הטיעונים לעונש הנאשם טען באמצעות באת כוחו כי רשויות הרווחה מתנכלים לו וכי העבירו מידע מגמתי לשירות המבחן אודותיו. דא עקא, טענה זו לא גובתה ולו בבדל ראייה, ומשכך ובהינתן העובדה שהדברים לא מוזכרים בכתב האישום המתוקן, לא נותר אלא לקבוע כי ההגנה לא עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח נסיבה זו (ראו סעיף 40 לחוק העונשין. כן ראו פסיקתו של בית המשפט העליון ברע"פ 1670/16 מוחמד עווידה נ' מדינת ישראל, (06.03.2016), שם נקבע כי אין לקבוע ממצאים עובדתיים על יסוד טענות שהנאשם העלה ושלא גובו בראיות). כפי שצוין על ידי קודם לכן, ובכל מקרה בית המשפט יגזור את עונשו של הנאשם אך ורק בהתאם למיוחס לו בכתב האישום המתוקן. בהקשר זה יאמר כי לא מצאתי להעניק משקל רב לחומרה למתואר בסעיף 6 לכתב האישום שכן על אף "הריח הרע" הנוסף מהתנהלות הנאשם בסעיף זה, עת הוא מעביר את כל כספיה של המתלוננת לחשבוננו, למעט סכום זעום של 50 ₪ בחודש הרי, שכפי שנטען בכתב האישום המתוקן, המתלוננת חתמה לנאשם על יפוי כוח תוך שלא נטען בשום שלב בכתב האישום כי מעשיו של הלה הגיעו לכדי ניצול כלכלי של המתלוננת.
14. בכל הנוגע למדיניות הענישה הנוהגת, סקירת הפסיקה מלמדת כי על דרך הכלל, נקבעים בעניינם של נאשמים שהורשעו בעבירה אחת של תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש (לעיתים לצד עבירת האיומים) מתחמי עונש שתחתיתם במאסר קצר שניתן לרצותו בעבודות שירות וסופם במאסר למשך מספר דו ספרתי של חודשים, וראו בעניין זה, למשל, רע"פ 3163/17 יואב שבח נ' מדינת ישראל, (19.06.2017), אליו הפנתה המאשימה; רע"פ 4844/15 יום טוב גלבע נ' מדינת ישראל, (16.07.2015); עפ"ג (מחוזי חיפה) 19347-03-16 נדב טל נ' מדינת ישראל, (03.04.2016); ע"פ (מחוזי באר שבע) 58339-07-15 בנימין אלזרה נ' מדינת ישראל, (16.12.2015); ת"פ (שלום קריות) 730-03-17 מדינת ישראל נ' בנימין ויסמן, (29.05.2017); ות"פ (שלום תל אביב יפו) 33611-08-14 מדינת ישראל נ' אנדריי קלימנטוב, (21.03.2017).
- יוער כי בפסיקה, מצינו מקרים שבהם הושתו על הנאשמים עונשי מאסר אשר בשים לב לאורכם לא ניתן היה לרצותם בעבודות שירות. מנגד, קיימים גם מקרים שבהם בשל הנסיבות הייחודיות של הנאשם, מצא בית המשפט להסתפק בהשתת ענישה שאיננה כוללת רכיב של מאסר בפועל.
- כאן אף יצוין, כי לא התעלמתי מהפסיקה שאליה הפנו הצדדים. יחד עם זאת, העיון בפסיקה האמורה נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות, הן בכל הנוגע לנסיבות שנלוו לעבירות בכל מקרה ומקרה והן באשר למאפייניו האישיים של כל נאשם ונאשם. כך למשל, ברי כי אין דינו של אדם שתקף קשיש בכך שדחפו וגרם לו להמטומה כדינו של אדם שהצליף בחגורה בעוצמה בחלקי גופו השונים וגרם לו להמטומות שהצריכו אשפוז בבית החולים או למי שהפליא אגרופים בפניו של קשיש וגרם לו לחבלות ניכרות בדמות פצעים מדממים. כך גם ברי, כי לא יהיה דומה עונשו של נאשם שזו הסתבכותו הראשונה עם החוק ואשר קיבל אחריות על מעשיו והביע חרטה וצער לעונשו של נאשם בעל עבר פלילי מכביד ושאינו מכה על חטא. כידוע, גם לאחר תיקון 113 הענישה נותרה אינדיבידואלית וכל מקרה צריך להיבחן לגופו, תוך שהבחינה כאמור תמיד צריכה להיעשות לגופן של העבירות והנסיבות הנלוות להן ולגופם של נאשמים, על כל מאפייניהם האישיים ונסיבותיהם הייחודיות, ולא על סמך הכותרות של העבירות (ראו והשוו ע"פ 433/89 ג'ורג' וורג').

אטיאס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 פראגין נ' מדינת ישראל, (05.05.2009); ורע"פ 4088/13 אחמד בן שחדה הדרי נ' מדינת ישראל, (11.06.2013)). מה גם, שבכל מקרה השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ע"פ 1903/13 חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל, (25.06.2013)). כללם של דברים, ולאחר שקילת מכלול השיקולים הרלוונטיים, ובייחוד בשים לב לחומרת האלימות שהופעלה מצדו של הנאשם ואופייה, מצאתי לקבוע כי מתחם העונש ההולם במקרה הנדון ינוע בין 6 ל- 18 חודשי מאסר בפועל.

ג2. גזירת העונש המתאים לנאשם

15. לא מצאתי כי בעניינו של הנאשם מתקיימים שיקולי שיקום שיהיה בהם כדי להצדיק סטייה לקולא ממתחם העונש אשר קבעתי לעיל. כפי שציין שירות המבחן, הנאשם אכן שולב במסגרת טיפולית המיועדת לעצורי בית במסגרת שירות המבחן, עם זאת, הגורמים הטיפוליים התרשמו כי הלה אוחז בעמדות אנטי ממסדיות ועמדות המציגות את המתלוננת באור שלילי, כמי שאיננה צלולה בדעתה ואשר התלוננה כנגדו בהשפעת גורמי הטיפול. כמו כן התרשמו גורמי הטיפול כי הנאשם מציג עמדה קורבנית באשר למצבו והשלכות ההליך המשפטי על חייו. בסופו של יום העריך שירות המבחן כי הלה אינו מצליח לשנות מעמדותיו הקורבניות וכי השתלבותו בקבוצה הטיפולית לא

סייעה בידיו להתבונן על מעשיו באופן ביקורתי ובוחן, ונראה כי איננו עורך חשבון נפש. לאור כל האמור העריך השירות כי מן הנאשם נשקפת מסוכנות להישנות התנהגות אלימה וכי לא מתקיימים התנאים לשילובו בטיפול.

יוצא אפוא, כי על אף המאמצים שהושקעו מצד שירות המבחן ולמרות הזמן שבזבז, המוקדים הבעייתיים באישיותו של הנאשם, כמו גם הגורמים אשר הביאוהו לביצוע העבירה, לא זכו לטיפול שיקומי הולם, ונתרו עומדים בעינם. משכך, כאמור, בהיעדר הליך טיפולי או שיקומי, הרי שאין מקום לדבר על חריגה לקולא ממתחם העונש ההולם. אכן לא התעלמתי מהעובדה כי מעת ביצוע העבירה שבגינה הוא עומד כיום לדין, הנאשם לא ביצע עבירות נוספות. הדבר בוודאי יישקל לזכותו של הנאשם במסגרת גזירת עונשו בגדרי מתחם העונש ההולם, אולם אין בכך כדי "להפוך את הקערה על פיה" ולהביא לסטייה ממנו לקולא.

16. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול בעניין זה את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.

בעניין זה, שקלתי לקולא את עברו הפלילי הנקי של הנאשם והעובדה כי זו הסתבכותו הראשונה עם החוק וכי לאורך כל חייו הבוגרים, הוא מקפיד לנהל אורח חיים נורמאטיבי ויצרני. כן נתתי דעתי לפגיעה שעלולה להיגרם לו אם יושת עליו עונש מאסר, וזאת בשים לב לכך שהלה טרם ריצה עונשי מאסר בעברו.

עוד נתתי דעתי לנסיבות חייו של הנאשם, כפי שאלה פורטו בתסקיר שירות המבחן ובטיעוני ההגנה לעונש. בנוסף, יש לזקוף לזכותו של הנאשם את העובדה שהוא הודה במיוחס לו, ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר, ואף חשוב מכך, ייתר את הצורך בהעדתה של המתלוננת בבית המשפט. מנגד, ועל אף הצער שהביע על מעשיו התרשמתי כפי שהתרשם שירות המבחן כי הלה לא מקבל אחריות מלאה על מעשיו וכי מדובר בהודאה שנמסרה על ידו מהפה אל החוץ וכאשר גם בפני בית המשפט ניכרה בדבריו התכחשות לכך שנהג באלימות.

17. בנוסף, בית המשפט מביא בחשבון את העובדה שהנאשם שהה בגין מעורבותו בתיק זה תקופה לא מבוטלת במעצר ובהמשך תקופה נוספת תחת תנאים מגבילים. ברי כי הליך המעצר אינו עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אולם לדידי היה באלה כדי להרתיע את הנאשם, ולו במידת מה, מלשוב ולבצע עבירות נוספות בעתיד. 18. לאור כל אלה, באיזון הראוי בין מכלול השיקולים, ובכלל זה החובה המוטלת על בית המשפט להגן על החלשים בחברה ולנטוע תחושת ביטחון בקרב אזרחיה על ידי הטלת ענישה מרתיעה וכבדה על מי שבוחר להפעיל אלימות חסרת חמלה כלפי קשישים, אשית עליו עונש המצוי ברף הבינוני-נמוך של מתחם הענישה אשר קבעתי לעיל.

19. **מכל המקובץ לעיל, הריני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**
א. **9 חודשים מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריח, בניכוי ימי מעצרו.**

בהעדר החלטה אחרת, הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עונשו, ביום 17.05.2018 עד לשעה: 10:00 בבית הסוהר "דקל", או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות.

על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל אפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, בטלפון שמספרו:

08-9787336

העתק ההחלטה בדחיפות לשב"ס.

- ב. מאסר מותנה למשך 8 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר הנאשם יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.
- ג. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר הנאשם יעבור עבירת אלימות מסוג עוון.
- ד. פיצוי בסך 10,000 ₪ לע"ת/7.
הפיצוי ישולם ב- 10 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם בתוך 45 יום.
מצ"ב טופס פרטי ניזוק.
- כל תשלום שייגבה בתיק, ייזקף תחילה על חשבון הפיצוי.**
- ה. קנס בסך 1,500 ₪ או 15 ימי מאסר תמורתו.
הקנס ישולם ב- 3 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם בתוך 45 יום.
- ו. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 15,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת אלימות, וזאת לתקופה של 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר.
אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, יאסר הנאשם למשך 10 ימים.

ביהמ"ש משיב למאשימה את המוצגים בתיק.

זכות ערעור כחוק.

ניתן והודע היום, כ"ז אדר תשע"ח, 14 מרץ 2018, במעמד הצדדים.

החלטה

על מנת לאפשר לבאת כח הנאשם לשקול להגיש ערעור על רכיב המאסר בגזר הדין, ועל מנת שלא להעמיד את ערכאת הערעור בפני עובדה מוגמרת, הנני מורה על עיכוב ביצוע עונש המאסר למשך 45 יום.

אם לאחר עיון נוסף, תחליט באת כח הנאשם שלא לערער על רכיב המאסר בגזר הדין, תודיע על כך מידית למאשימה ולביהמ"ש.

הערבויות וההפקדות בתיק זה תיוותרנה על כנן.

מוצא בזאת צו איסור יציאה מן הארץ.

ניתנה והודעה היום כ"ז אדר תשע"ח, 14/03/2018
במעמד הנוכחים.

נגה שמואלי - מאייר, שופטת
סגנית נשיאה